

Danske Argus,

Nordisk Annoncebureau's

Afdeling for Avisudklip.

Købmagergade 38.

vis à vis Posthuset.

Telefon 593, 594 & 6492.

6493
8/22
11

Paladsteatret.

„Elsker hverandre“ blev en

stor kunstnerisk Sejr.

Vi har Gang paa Gang set skandinaviske Digterværker overført paa Film. Men det kan siges straks, at aldrig er man endnu naaet saa højt, som den danske Iscenesætter *Carl Th. Dreyer* har gjort det med sin Filmatisering af den danske Forfatter *Aage Madelungs* Roman „Elsker hverandre“, der i Aftes havde Premiére paa „Paladsteatret“.

„Elsker hvorandre“ vakte ved sin Fremkomst som Roman stor Opmærksomhed. Alene ved Emnet — Forholdene i Rusland i 1905 (længe før det store Kaos), hvor Revolutionen allerede var et Baal, der sendte store Flammer til Vejrs, men som det hemmelige russiske Politi lukkede Folkets Øjne for ved at kaste Skylden for Oprørsbevægelsen paa Jøderne, saa der opstod mægtige og rædselsfulde Pogromer i forskellige Egne af Rusland.

Af dette Digterværk — dette sælsomme Værk — fuldt af Skønhed og Uhygge, af menneskelig Godhed og menneskelig Grusomhed — har *Carl Th. Dreyer* skabt et Filmsskuespil, der vil faa enhver Tvivler overfor Filmens Stræben efter sand og oprigtig Kunst til at bøje Hovedet.

Filmen er optaget i Berlin, hvor Instruktøren har haft en rig Lejlighed til at skaffe sig ikke alene en Række Typer hertil fra de russiske Flygtninge, men ogsaa en Række russiske Skuespillere, bl. a. fra Moskvaer Kunstnertheater og fra andre Teatre i Kiev og Odessa, der ved deres Spil levendegør Romanens mange Personer. Ved Siden af disse staar saa vor egen *Johannes Meyer* og den norske Skuespiller *Thorleif Reiss*.

Vi genser den gamle Fru Signe — der kun lever for og tænker paa sine Børn: Hanne-Liebe (*Grevinde Polina Piechovska* — hvis lidt aparte Person man efterhånden forsonede sig med), Sønnen Jakob, der selv om han har svigtet sin jødiske Tro, alligevel er hendes Øjsten (glimrende spillet af Moskvaer-Skuespilleren *Gajdarov*). Man træffer levende og taget paa Kornet den brutale Købmand *Sichoversky* og hans Søn *Fejda* — en doven, lad Lømmel med et dvask Følelsesliv, der kun blusser op, naar enten en ung Kvinde viser, at hun attraar ham, eller naar han lidt efter lidt indsprøjtes med Had mod Jøderne. I denne sidste Rolle var *Duvan-Torzov* fra Teatret i Kiev maaske Aftens største Oplevelse.

Johannes Meyer som *Rylovitch* — der fører det gemene Dobbeltspil — ved at optræde som Revolutionær og samtidig være i det hemmelige Politis Tjeneste — virkede maaske lidt afbleget — lidt Teater og søgt — ved Siden af den brusende Kraft, de russiske Kunstnere udfoldede i deres Spil. I Mod-sætning til den norske Skuespiller *Thorleif Reiss* som den revolutionære Student *Sascha* — der elsker Hanne-Liebe og frelser hende i det Øjeblik, hendes jødiske Trosfæller udplydres og myrdes af en forblindet Bondebefolkning —

Der var Scener i denne Film, der fuldkommen tog Vejret fra Publikum. Ganske langsomt byggedes Handlingen op for at kulminere i en forrygende, blodrød Vildskab i det Øjeblik, Pogromen blusser ud.

Og alle disse Smaating, Enkeltheder, ja rene Bagateller, der dukkede frem i Filmen, hvor skabte de dog Liv og Naturlighed omkring sig!

Man følte, det ikke var en Film, man saa. Ikke et Skuespil — heller. Man levede med blandt disse Mennesker, der var saa vidt forskellige fra hinanden, fordi de havde faaet hver sin skarpe Karakteristik. Man blev i endnu stærkere Grad grebet af den Skønhed og de Rædsler, *Madelungs* Bog rummer, end da man læste den.

En virkelig Sejr for en dansk Sceneinstruktør, hvis Navn gennem denne Film vil komme til at konkurrere stærkt med Filmens store Mestre derude.

Vikar.